

Fra iransk og islandsk side søgte man herefter at fremkomme med ændringsforslag, men dette afvistes af forsamlingen, idet man fremhævede, at der ikke på det daværende tidspunkt kunne fremsættes ændringsforslag til en resolution, hvis operative del var forkastet. Forsamlingen besluttede at gå over til næste dagsordenspunkt: Tunisspørgsmålet.

3. Tunis.

(Dagsordenens punkt 56).

I en note af 9. juli 1953 til De Forenede Nationer anmodede de samme 15 arabiske og asiatiske stater, som havde rejst Marokkospørgsmålet, om at få det tunesiske spørgsmål optaget på 8. plenarforsamlings dagsorden (jfr. beretning 7. samling sp. 92—95) under hensyn til, at der fra Tunis var fremkommet meddelelser om franske overgreb overfor den lokale befolkning.

Plenarforsamlingen vedtog at optage spørgsmålet på dagsordenen og henvise det til behandling i 1. udvalg.

I lighed med, hvad der var tilfældet under forhandlingerne om Marokkospørgsmålet, udeblev den franske delegation også fra drøftelsen af Tunisspørgsmålet såvel i 1. udvalg som i plenarforsamlingen.

De samme arabiske og asiatiske magter, som havde rejst sagen, fremsatte i 1. udvalg et resolutionsforslag, hvori det bl. a. udtaltes, at det tunesiske folk snarest burde have fuld selvbestemmelsesret i overensstemmelse med De Forenede Nationers pagt, og at alle nødvendige skridt skulle tages for at sikre virkeliggørelsen af det tunesiske folks uafhængighed.

De i udvalget fremsatte indlæg fulgte nogenlunde de samme linier som indlæggene under Marokkodebatten, og fra mange lande fremkom skarpe anklager mod Frankrig.

Forslaget blev, efter at visse mere vidtgående afsnit i den operative tekst var blevet nedstemt, vedtaget i 1. udvalg med 29 stemmer, herunder de nordiske lande, medens 22 stemte imod og 5 stemte passivt.

I plenarforsamlingen fremsatte Island et ændringsforslag til den af 1. udvalg vedtagne resolution; ændringerne, der dog

ikke kunne siges at være væsentlige, blev fremsat med det formål at søge at få yderligere tilslutning til resolutionen, således at den kunne blive vedtaget med den fornødne $\frac{2}{3}$ majoritet. Ved afstemningen i plenarforsamlingen den 11. november 1953 blev der for det således ændrede forslag afgivet 31 stemmer, herunder de nordiske lande, medens 18 stemte imod og 10 stemte passivt. Forslaget faldt således ved afstemningen, da det ikke opnåede $\frac{2}{3}$ majoritet.

4. Regulering, begrænsning og ensartet nedskæring af alle væbnede styrker og våben.

(Dagsordenens punkt 23).

1. udvalg begyndte den 6. november behandlingen af ovennævnte dagsordenspunkt, og den 28. november vedtog plenarforsamlingen den som bilag 2 til nærværende beretning gengivne resolution, ifølge hvilken nedrustningskommissionens arbejde fortsættes. Plenarforsamlingen vedtog resolutionen med 54 stemmer, medens de 5 østbloklande stemte passivt.

Generaldebatten indledtes med et indlæg af den britiske viceudenrigsminister Selwyn Lloyd, der beklagede det magre arbejdsresultat i nedrustningskommissionen, som i 1953 kun havde afholdt eet møde, hvor man havde udarbejdet beretningen. Siden beretningens udarbejdelse havde man opnået en våbenstilstand i Korea. Med de derved vakte forhåbninger for øje fremsatte man fra britisk side sammen med New Zealand og nedrustningskommissionens øvrige medlemmer, herunder Danmark, et resolutionsforslag, hvori det anbefalede, at nedrustningskommissionens arbejde skulle fortsætte, hvortil kom, at kommissionen vedblivende skulle bestræbe sig for at nå frem til en overenskomst. Om resultatet skulle kommissionen indberette til plenarforsamlingen og sikkerhedsrådet ikke senere end 1. september 1954.

Resolutionsforslaget, der af den britiske chefdelegerede blev betegnet som en ny start til løsningen af spørgsmålet, blev af den sovjetrussiske delegerede, Andrej Vishinskij, betragtet som et interessant dokument. Den sovjetrussiske delegerede fastholdt imidlertid stadig, at årsagen til, at